

МАКСЪ ХАЙНДЕЛЪ

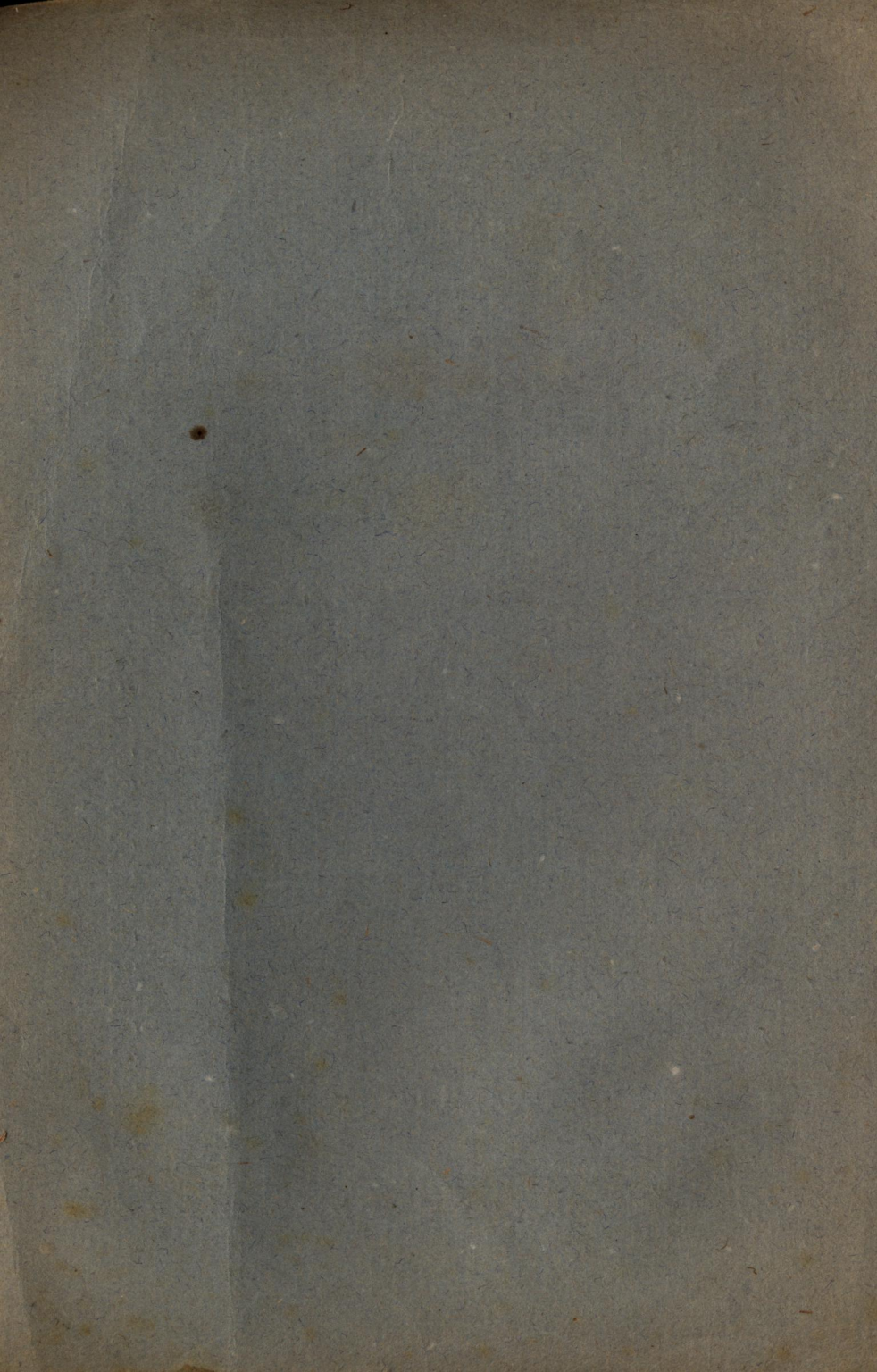
ВЪЗПИТАНИЕТО НА ДЕТЕТО

СПОРЕДЪ РОЗЕНКРОЙЦЕРИТЪ

Цена 10 лева

ИЗДАТЕЛСТВО „БРАТСТВО“ — СЕВЛИЕВО

МАКСЪ ХАЙНДЕЛЪ

**ВЪЗПИТАНИЕТО НА ДЕТЕТО
споредъ Розенкройцеритѣ**

(Безплатно приложение на в. „Братство“)

Преводъ отъ английски

СЕВЛИЕВО
1932

Предговоръ

Въ областта на възпитанието сж работили редица великани на човѣшкия духъ, като Фрѳбелъ, Песталоци, Коменски, Русо, Толстой и други, завещали на човѣчеството безценни достижения въ тази областъ. Благоговѣйки предъ тѣхното велико дѣло, предъ тѣхната беззаветна преданность и идеализъмъ въ дѣлото на възпитанието, ний не можемъ, все пакъ, да не отбѣлжимъ, че човѣшкия духъ, вървейки безспирно напредъ, носейки ни все по-нови и по-нови нѣща въ всѣка областъ на живота, може да ни донесе и нови, неподозирани до сега истини, засѣгащи развитието на човѣка, а съ това и неговото възпитание.

Благодарение на всеобгрѣщащата и всепроникваща окултна наука, която хвърля нова свѣтлина въ всички области на живота, възпитанието на детето днесъ се намира предъ нови хоризонти. Това, което не е било известно и на великитѣ класици въ областта на педагогиката, днесъ се разкрива на всички отъ надаренитѣ съ ясновидство, проникващи дълбоко задъ външнитѣ форми, учители на окултизма.

Единъ отъ тѣхъ е Максъ Хайндель, основателъ на Розенкройцерското Братство, съ седалище въ Калифорния. Между най-разностранныя си работа за издигане съзнанието на човѣчеството и за подтикването му напредъ по пътя на еволюцията, той е работилъ и въ областта на възпитанието, гдето хвърля съвсемъ нова свѣтлина, разкривайки ни законитѣ и периодитѣ на развитието на детето до пълновъзрастенъ човѣкъ, закони и периоди, непознати на днешната педагогика.

Може би мнозина ще погледнатъ съ съмнение и недоверие къмъ тия истини, и, не можейки да ги повѣрять веднага, ще ги отрекатъ напълно. Хората сж изобщо недовърчиви и упорити, особено когато предъ тѣхъ се разкрива една нова истина. Но все по-близко и по-близко идва времето, когато великата Окултна Наука, всепроникващата мждрость на вѣковетѣ, ще успѣе да разкъса завесата на невидимото предъ хор-

скитъ очи, да разбули скритата до сега за тѣхъ тайна на живота, и да имъ покаже живота — човѣка и свѣта — такива, каквито сж — безъ илюзии, безъ покривки, безъ измами.

Тогавя и въ науката за възпитанието ще влезятъ като основни стълбове истинитѣ за окултното развитие на човѣка, за неговитѣ невидими носители — тѣла, и за неговото четворно раждане — раждане на физическото тѣло, следъ деветмесечния периодъ на бременостъта, раждане на етерното тѣло, проводникъ на жизнената съграждаща сила, на седмата година, раждане на астралното тѣло, проводникъ на чувствата, желанията и страститѣ, на четиринадесетата година, и раждането на умственото тѣло — проводникъ на самостоятелната, независима мисль, на двадесетъ и първата година.

Свѣтлина, повече свѣтлина е нужна въ областъта на възпитанието.

Преводача

Г Л А В А I.

Възпитанието на детето

Едва ли има нѣщо отъ по-голѣмо значение за живота, отколкото възпитанието на детето. Първата задача на мъдритѣ родители, които желаятъ да дадатъ на детето си всички добри условия, е да започнатъ, преди раждането още, даже преди зачатнето, да отправятъ въ молитвено настроение своитѣ мисли къмъ важната задача, която сж предприели. Тѣ трѣбва да се погрижатъ щото съединението, което ще даде началото на плода, да стане подъ тѣзи звездни влияния, когато луната минава презъ единъ знакъ, способенъ да изгради силно и здраво тѣло; сжщевременно, тѣхнитѣ тѣла трѣбва да бждатъ въ най-доброто възможно физическо, умствено и духовно състояние. Тогава, въ продължение на периода на бременността, тѣ трѣбва да държатъ постоянно предъ своето умствено око идеала, картината на единъ здравъ и полезенъ животъ за идващето сжщество.

Следъ като раждането е вече станало, колкото е възможно по-скоро тѣ трѣбва да съставятъ хороскопа на детето, защото мъдриятъ родителъ е сжщо и астрологъ. Ако родителитѣ не могатъ да съставятъ хороскопа сами, тѣ могатъ поне да проучатъ звезднитѣ знаци, което ще имъ даде възможность да разбератъ добре това, което астрологътъ имъ казва; но въ никой случай тѣ не бива да се обръщатъ за помощъ къмъ нѣкой професионаленъ астрологъ, който прости-туира съ науката за пари, но да потърсятъ астрологъ съ духовни разбирания, макаръ и това търсене да имъ отнеме известно време. Въ рожденната карта (хороскопа) на детето могатъ да бждатъ ясно прочетени силата и слабостта на неговия характеръ. Следователно, родителитѣ ще иматъ възможността да поощряватъ доброто и да употрѣбаватъ навреме нужнитѣ срѣдст-

ва за отстраняване на злото, преди още лошитѣ наклонности да сж се проявили въ действителностъ; и по такъвъ начинъ тѣ ще могатъ до голѣма степенъ да подпомогнатъ идващето сжщество да превъзмогне своитѣ слабости.

Следъ това, родителитѣ трѣбва да помнятъ, че това, което тѣ наричатъ „раждане“, е раждане само на видимото физическо тѣло, което е родено и достига до пълната си проява и развитие въ много по-кратко време, отколкото невидимитѣ носители (тѣла) на човѣка, защото то, физическото тѣло, има задъ себе си по-дълга еволюция. Както зародиша е запазенъ отъ съприкосновение съ видимия свѣтъ, бидейки вложенъ въ покровителствуващата го майчина утроба презъ периода на бременността, така сжщо по-изтънченитѣ, по-нежнитѣ носители (тѣла), сж вложени въ съответни обвивки, съставени отъ етерна или астрална материя, които ги покровителствуватъ до тогава, когато тѣ сж вече достатъчно зрѣли и способни да издържатъ условията на външния свѣтъ.

Презъ време на раннитѣ години на детството, силитѣ, които действуватъ въ връзка съ отрицателния полюсъ на отражаващия етеръ, сж извънредно дейни. Най-чиститѣ измежду нашитѣ деца сж ясновидци до деня, до когато тѣ оставатъ въ едно състояние на безгрѣшна невиностъ. Сжщо така лемурийцитѣ, които бѣха сжщо невинни и чисти, притежаваха едно вътрешно схващане, което имъ даваше само смѣтна, неясна идея за външната форма на даденъ предметъ, но проникваше и освѣтляваше напълно неговата вътрешна страна, неговата душа тъй да се каже, чрезъ духовното прозрение, родено отъ невинността и чистотата. По сжщия начинъ, въ своитѣ ранни години, децата могатъ да „виждатъ“ висшитѣ свѣтове, и тѣ често съ свойствения си детски говоръ разправятъ за това, което виждатъ, докато присмѣхитѣ на тѣхнитѣ възрастни близки или наказанието заради „измисляне на лъжи“ ги заставятъ да мълчатъ.

Жалко е, че малкитѣ биватъ заставени да лъжатъ или накрай да отричатъ истината, поради невѣрието на тѣхнитѣ „мждри“ — родители. Даже изследванията на „Дружеството за психични изследвания“ сж доказали, че

децата често имат невидими другари въ игритѣ си, които често ги посещаватъ докато сж нѣколко годиш-ни. Въ течение на тѣзи години ясновидството на де-цата е отъ сжщия негативенъ, пасивенъ характеръ, както това е съ медиумитѣ.

Сжщото нѣщо е и съ силитѣ, действуващи въ астралното тѣло, (тѣлото на желанията, на чувствата). Пасивната способностъ за възприемане на физически затруднения е на лице, обаче чувството, емоцията поч-ти напълно липсватъ. Детето, наистина, ще прояви из-вестно чувство и при най-малкитѣ въздействия, обаче трайността на това чувство е само моментална. То е съвършено повърхностно. Явно е, че негативнитѣ каче-ства сж активни въ новороденото сжщество, обаче пре-ди то да стане способно да действува посрѣдствомъ различнитѣ си носители, нужно е положителнитѣ ка-чества да бждатъ развити.

Детето има връзка съ ума, и все пакъ е неспо-собно за самостоятелна умствена дейность. То е из-вънредно чувствително по отношение на силитѣ, дейст-вуващи върху отрицателния полюсъ на ума, и вследст-вие на това е подражателно и възприемчиво.

Не трѣбва да си въобразяваме, че когато малкото тѣло на едно дете е родено, то процесътъ на раждане-то е завършенъ. Човѣшкиятъ духъ, (азъ-тъ, истинскиятъ човѣкъ), бидейки съградилъ много физически тѣла въ миналото, бързо съгражда това тѣло и сега, обаче жи-зненото (етерно) тѣло е по-късна придобивка на човѣ-ка. По тази причина ний не сме толкова опитни въ съграждането на този носителъ. Следователно, нужно е повече време за съграждането на жизненото тѣло спо-редъ наличния образецъ отъ свободнитѣ етерни мате-риали, и затова то не е родено преди седмата година, или до времето когато детето смѣня първитѣ си жбжи. Тѣлото на желанията (астралното тѣло) е една още по-късна придобивка на сложното човѣшко сжщество и не се ражда по-рано отъ четиринадесетгодишната въз-растъ, т. е времето на половата зрѣлостъ; докато пъкъ умътъ, който прави човѣка човѣкъ, не се ражда преди двадесетъ и първата година. Въ закона тази възраст се счита като най-ранното време, въ което индивида е способенъ да упражнява своята свобода.

Вземайки предъ видъ влиянието, което раждането на различнитѣ носители на човѣка има върху неговия животъ, ний можемъ да кажемъ: макаръ че при раждането на детето неговитѣ органи сж вече образувани, основнитѣ линии на тѣхното растене и развитие, обаче, се опредѣлятъ въ течение на времето отъ раждането до седмата година, т. е. до поникването на вторитѣ зѣби. Организѣ на чувствата взематъ известни опредѣлени форми, които запазватъ завинаги своята основна структурна тенденция и опредѣлятъ линията на тѣхното развитие въ една или друга посока. Следъ това тѣ растатъ, но това растене следва винаги линиитѣ, легнали въ неговата основа въ продължение на първитѣ седемъ години, и грѣшкитѣ или пропускането на благоприятнитѣ условия въ продължение на този периодъ, не могатъ никога да бждатъ поправени въ по-сетнешния животъ. Ако членоветѣ и организѣ на тѣлото сж могли да получатъ своитѣ правилни форми, цѣлиятъ по-сетнешенъ растежъ ще бжде хармониченъ; ако обаче е станала нѣкаква деформация, то малкото тѣло ще бжде повече или по-малко уродливо. Ето защо, възпитателя е длъженъ да даде нужднитѣ благоприятни условия на детето въ този периодъ, както природата прави това до раждането, защото само това ще може да даде на чувствителния организъмъ правилна насока за неговия бждещъ растежъ.

Понеже звукътъ е творецъ, както на великото, така и на малкото, ний лесно можемъ да схванемъ, черитѣма може да има грамадно влияние върху израстващия детски организъмъ. Въ първата глава на своето Евангелие апостолъ Иоанъ изразява мистически тази идея съ тѣзи хубави думи: „Въ начало бѣ СЛОВОТО . . . и нищо отъ това, което е, не стана безъ него . . . и словото стана плътъ“. „Словото“, това е ритмичния звукъ, който излиза отъ Твореца, отразенъ въ цѣлата вселена, и управляващъ безброй милиони отъ атоми, изграждайки съ тѣхъ онова безкрайно разнообразие отъ форми и образи, които ние виждаме около себе си. Планината, майското цвѣте, мишката и човѣка сж еднакво въплотение на това велико Космично Слово, което и сега звучи изъ цѣлата вселена, което и сега твори и вѣчно ще твори, макаръ и недолавяно отъ нашия ограниченъ слухъ. Но, макаръ и да не чуваме

тоя чудесенъ небесенъ звукъ, ний можемъ да действуваме върху малкото детско тѣло чрезъ посрѣдството на земната музика. Детскитѣ пѣсни често биватъ безъ смисълъ, но въпрѣки това тѣ сж носители на чудотворенъ ритъмъ, и колкото повече едно дете е учено да ги повтаря и пѣе, да танцува и ходи съобразно съ този ритъмъ, колкото повече музика е вложена въ всѣкидневния животъ на детето, толкова по-силно и здраво ще бжде неговото тѣло за въ бждеще.

Има два девиза, приложими по отношение на този периодъ, единия за детето, другия за родителитѣ: ПРИМЪРЪ и ПОДРАЖАНИЕ. Нѣма сжщество подъ небето, което да е повече подражателно отколкото малкото дете, и неговото поведение въ по-къснитѣ години ще зависи отъ примѣра, даденъ му отъ неговитѣ близки въ раннитѣ години на детството. Всѣко нѣщо отъ заобикалящата детето срѣда оставя върху него своя отпечатъкъ за добро или за зло, и ний трѣбва винаги да помнимъ, че нашитѣ и най-незначителни действия могатъ да донесатъ непоправимо зло или неоценимо добро въ живота на нашитѣ деца, и че ний никога не трѣбва да правимъ въ присѣтствието на детето нѣщо, за което ний не желаемъ напълно да бжде повтаряно отъ него. Безсмислено е да го учимъ или да го морализираме презъ този периодъ: то нѣма умъ, то нѣма разсждъкъ. ПРИМЪРЪТЪ е единствения учителъ, отъ който детето се нуждае и на когото обръща внимание. То не може да се отзове, да ни помогне при възпитанието му, освенъ чрезъ подражанието, сжщо тѣй, както водата не може да ни помогне освенъ течейки надолу по наклона, защото този е единствения неговъ методъ за растене въ тази епоха. Да се учи на моралъ и разсждение е още рано; да се прилагатъ тѣ сега, това е все едно да се изтрѣгне преждевременно едно дете вѣнъ отъ майчината си утроба. Ако нѣкой би се опиталъ насилствено да изтрѣгне едно бебе изъ предпазващата го утроба, това ще има за послѣдствие смъртта на детето, защото последното не е още достатъчно пригодно за да може да издържи съприкосновението на физическия свѣтъ. Въвъ тритѣ седемгодишни периода, които последватъ раждането, невидимитѣ носители сж още въ утробата на Майката-

Природа. Ако ний учимъ едно дете въ неговата крехка възраст да запаметява или да мисли, или ако възбуждаме неговитѣ чувства и емоции, ний фактически разкъсваме предпазващата го утроба на природата, и резултатитѣ отъ това ще бждатъ сжщо тъй-страшни, само че въ друга областъ, както това е съ насилственото преждевременно раждане. Децата-чудо обикновено ставатъ мъже и жени съ по-низка отъ обикновенната интелигентность. Ний не трѣбва да пречимъ на детето да учи или да мисли по свое собствено желание, но ний не трѣбва да го подтикваме къмъ това, както нѣкои родители често правятъ, за да задоволятъ своята собствена гордость. Всичко, което детето може да достигне въ областъта на мисълъта, идеитѣ и въображението, трѣбва да дойде отъ самото него, сжщо така, както очитѣ и ушиитѣ се отварятъ още преди раждането на физическото тѣло.

На детето трѣбва да бждатъ давани играчки, съ които то би могло да упражнява своята способность за подражание — нѣщо по близко до живота му, или една кукла, на която разнитѣ части сж съединени така, че да може да бжде поставяна въ различни положения, и нека детето бжде оставено да я изправя и т. н. само; по този начинъ то упражнява своята формираща сила по правиленъ начинъ. Дайте на момчето инструменти, модели и глина. Никога не давайте на детето нѣщо напълно завършено, съ което то да не може нищо да прави, освенъ да го гледа. Това нѣщо му отнема възможностьта да мисли и действува само, а грижата и цельта на възпитателя презъ това време винаги трѣбва да бжде да създаде условия за хармонично развитие на физическитѣ органи на детето.

По отношение на храненето въ този периодъ трѣбва да бждатъ положени сериозни грижи, защото здравиятъ или пъкъ нездравиятъ, неестественъ апетитъ въ по-сетнешния животъ ще зависи отъ това какъ е хранено детето презъ време на първия седемгодишенъ периодъ. Сжщо и тука примѣрътъ е най-голѣмиятъ учителъ. Силно подправенитѣ ястия вредятъ на организма; колкото по проста е храната и колкото повече ни подтиква и приучва къмъ дѣвчене, толкова по-голѣмо е нейното влияние за създаването на единъ здравъ апе-

тивъ, които ще ръководи човѣка въ живота и ще му даде тѣлесно здраве и подвиженъ умъ, които сж непознати за лакомеца. Нека обаче нѣмаме едно ястие за насъ, а друго за детето. По този начинъ ний го предпазваме да не яде известни храни въ дома, но сжщевременно създаваме въ него една жажда за непозволеното, която ще търси своето задоволяване когато детето стане достатъчно възрастно, за да има своя собствена воля. Подражателната способностъ тогава ще изяви своето сжществуване. Следователно, нужно е всѣки родителъ да помни непрестанно, че отъ сутринъ до вечеръ върху него сж отправени вѣчнобдящитѣ очи на детето, очакващо го да действа, за да може да последва неговия примеръ.

По отношение на облеклото, ние трѣбва винаги да гледаме всѣка дреха да бжде въ естествена съответно ръста на детето голѣмина и да бжде смѣняна преди да стане тѣй малка, че да започне да притеснява детето. Много неморални навици, които сж погубили не единъ животъ, сж били първоначално събудени чрезъ непрестанното търкане на твърде тѣснитѣ дрехи, особено при момчетата. Неморалността е една отъ найстрашнитѣ и най-мжчно изцерими язви на нашата цивилизация. За да предваримъ нашето дете отъ тази опасностъ, нека внимаваме въ това отношение и нека се стараемъ по всѣкакъвъ начинъ да запазимъ детето несъзнателно за своитѣ полови органи, до седмата му година. Тѣлесното наказание е сжщо тѣй извънредно силно срѣдство за възбуждане на половото естество (което, въ подрастващето момче, е вече почти вѣнъ отъ всѣкакъвъ контролъ) и трѣбва да бжде на всѣка цена избѣгвано.

По въпроса за възпитанието на темперамента грамадно влияние оказватъ цвѣтоветѣ, обаче тукъ трѣбва се знае не само влиянието на цвѣтоветѣ, но и това на тѣхнитѣ допълнителни цвѣтове, защото последнитѣ именно действуватъ върху организма на детето.

Съ навършването на седмата година, етерното тѣло на детете е вече достатъчно развито и усвършенствувано, за да може да допусне и приема влиянията на вѣншния свѣтъ. То захвърля своята етерна предпазна обвивка и започва своя самостоятеленъ животъ.

И чакъ сега вече настъпва времето, когато възпитателът може да работи върху етерното тѣло и да му съдействува за формирането на паметта, съзнанието, добри навици и хармониченъ темпераментъ. АВТОРИТЕТЪ и УЧЕНИЧЕСТВО, това сж двата девиза на тази епоха, когато детето вече ще изучава значението на нѣщата. Въ случаи, когато имаме едно преждевременно развито дете, ние не трѣбва да се стараемъ да го подтикваме къмъ такова усилено изучаване, което ще изисква грамадни умствени усилия. Децата — чудо, преждевременно и прекомѣрно развититѣ деца, както по-горе забелязахме, израстватъ като възрастни мъже и жени, чиито умствени способности сж по-долу отъ срѣдното ниво. Детето трѣбва да бѣде оставено да следва своята собствена склонность въ това отношение. Наблюдателната му способность трѣбва да бѣде култивирана: то трѣбва да бѣде възпитавано предимно съ живи примѣри. Нека то види пияницата и узнае порока, който го е довелъ до това състояние; посочете му следъ това разумния, добрия човѣкъ, и обрисуйте предъ него единъ високъ идеалъ. Въ този периодъ детето трѣбва да бѣде подготвено да владѣе силата, която сега се пробужда въ него, и която въ последствие ще го направи способно да продѣлжи своя родъ. То не трѣбва да бѣде оставено да черпи знание по този въпросъ отъ съмнителни източници, защото родителитѣ избѣгватъ да му изяснятъ това, поради чувството на една наложителния дългъ самъ той да освѣтли детето. Да не направи това, значи да остави детето слѣпо всрѣдъ безброй изкушения и примки съ единственото увещание да се не спъне. Скъсвайте превръзката най-после; тя и безъ това ще падне.

За тази целъ можемъ да вземемъ едно цвѣте, като предметъ на единъ урокъ, отъ който децата, отъ най-малкото до най-голѣмото, ще могатъ най-добре да получатъ нуждното знание въ формата на една приказка. На децата може да се каже че цвѣтята, както хората, си иматъ свои семейства, безъ да бждатъ затруднявани съ разнитѣ ботанически термини, макаръ че родителитѣ трѣбва да познаватъ до известна степенъ елементарната ботаника. Покажете на децата нѣколко цвѣтя.

Кажете имъ: „Това е едно цвѣтно семейство, въ което има само момчета (тичинковъ цвѣтъ), а това е другъ цвѣтъ, въ който има само момичета (пестиковъ, плодниковъ цвѣтъ). А ето пъкъ единъ, въ който има едновременно и момчета и момичета (цвѣтъ, въ който има и тичинки и плодници). Покажете имъ прашеца въ прашниковитѣ торбички. Кажете имъ че тѣзи малки цвѣтни момчета сж сжщо както момчетата въ човѣшкитѣ семейства; че тѣ сж смѣли, обичатъ приключенията и чувствуватъ нужда да излѣзятъ навънъ въ свѣта, да взематъ участие въ борбата на живота, докато пъкъ момичетата (плодниците) си оставатъ дома. Посочете имъ пчелитѣ съ натрупания на крачката имъ цвѣтенъ прашецъ и имъ обяснете, какъ малкитѣ цвѣтни момчета се качватъ, както древнитѣ рицари, на тѣзи крилати коне, и отиватъ въ свѣта да търсятъ въ омагьосания замъкъ царкинята (яйчника, намиращъ се въ плодника); какъ малкитѣ прашинки, цвѣтнитѣ момчета-рицари, съ усилие минаватъ презъ плодника и достигатъ до яйцето. Тогава разкажете имъ, че това значи че рицарьтъ и царкинята сж се оженили, че тѣ заживѣватъ завинаги щастливо и ставатъ родители на много малки цвѣта, момчета и момичета. Когато схванатъ напълно това, тѣ ще могатъ да разбератъ и процеса, по който животнитѣ и човѣка се явятъ на свѣта, защото разлика тука нѣма; едното е тѣй-чисто, невинно и свѣто, както е и другото. И малкитѣ деца, получили по този пѣтъ нужното освѣтление, винаги ще чувствуватъ едно уважение къмъ творческата функция, обяснена имъ по най-добрия възможенъ начинъ.

Този разказъ може да бжде разнообразенъ и украсенъ споредъ фантазията на възпитателя и може отпосле да бжде допълненъ съ приказки за птици и животни.

Той ще събуди въ детето разбирането произхода на неговото собствено тѣло, обличайки любовната историята на мама и татко съ всичката романтичностъ на цвѣтнитѣ момичета и момчета и нѣма да допусне и най-малката мисълъ за нѣщо нечисто, въ връзка съ раждането, въ ума на детето. Когато едно дете е вече освѣтлено по този начинъ, то е добре подготвено за раждането на астралното тѣло, което става въ периода на половото съзряване.

За да може, обаче, подрастващето дете да извлече надлежната полза от възпитанието, давано му от родители и учители необходимо е то да ги обожава, да чувствава най-голѣмо уважение и възхищение къмъ тѣхъ и тѣхната мъдростъ. Нуждно е, следователно, да се държимъ така, че то завинаги да запази въ себе си тѣзи чувства; защото, ако детето вижда у насъ несериозностъ, ако то чува лекомислени думи и наблюдава необмислени постѣпки, то съ това ние го лишаваме отъ най-голѣмата опора въ живота, лишаваме го изобщо отъ вѣра и довѣрие въ другитѣ. Въ тази именно възраст се формиратъ циницитѣ и скептицитѣ. Ний сме отговорни предъ Бога за тѣзи животи, повѣрени на нашитѣ грижи, и ний ще отговаряме предъ Закона за Причинността (Карма) ако пропуснемъ, поради небрежностъ, да насочимъ къмъ правия пѣтъ първитѣ стѣпки на едно дете; и винаги примѣрътъ има много по-голѣмо значение, отколкото съветитѣ.

Тукъ трѣбва да се вземе подъ внимание и въпроса за наказанието; то действува винаги извънредно силно за възбуждане на половото влечение и затова трѣбва най-старателно да се избѣгва. Престѣпление е да се налага тѣлесно наказание на едно дете отъ каквато и да било възраст. Силата не е и не може да бѣде право, и като по силни, родителитѣ винаги трѣбва да бѣдатъ състрадателни къмъ по-слабитѣ. Нѣма такова упорито дете, което да не отговори, по закона за резонанса, на добритѣ постѣпки или пѣкъ на отнемането свободата му поради непослушание. Нека родителътъ погледне на това отъ гледището на детето. Какъ ще се чувствуваме ний днесъ, ако бѣхме заставени да живѣемъ съ нѣкого, отъ чийто авторитетъ не можемъ да се освободимъ, който е много по силенъ отъ насъ, и чийто удари ний трѣбва да търпимъ всѣки день? Премахнете само наказанието и голѣма частъ отъ общественото зло ще изчезне само въ едно поколѣние. Ний признаваме факта, че боятъ сломява духа на едно куче на примеръ, и много съжаляваме, че нѣкой хора, по сжщия начинъ, биватъ възпитани въ страхъ, вмѣсто въ смѣлостъ, биватъ наплашени отъ малки и оставатъ завинаги безволни. Голѣма частъ отъ това са дължи на ударитѣ, безжалостно нанисани на индивида презъ вре-

ме на неговото детинство, защото за голѣмо съжаление, нѣкой родители считатъ за своя длъжностъ въ живота да сломятъ духа на децата си съ помощта на камшика. Родителитѣ могатъ да ограничатъ до голѣма степенъ злото като ръководятъ желанията на децата си по пжтя, соченъ отъ тѣхния здравъ разумъ, така, че да имъ помогнатъ да станатъ смѣли, свободни, а не страхливи, нѣщо което ще имъ създава непрестанни огорчения въ течение на цѣлия имъ животъ. Ето защо, никога не бийте детето. Когато наказанието се налага, то поправяйте децата чрезъ лишаване отъ благосклонностъ и чрезъ отнемане на нѣкой тѣхни привилегии.

Астралното тѣло се ражда къмъ четиринадесетата година, по време на половото съзряване. Когато „Азътъ“ е привършилъ своя денъ въ училището на живота, центробѣжната сила на отблъсването го заставя да захвърли физическото си тѣло при смъртта и остава облѣченъ въ астралното тѣло, което е следващото по плътностъ на материята, отъ която е съгравено. Тогава намирайки се въ чистилището, най-грубата астрална материя, натрупана постепенно презъ земния животъ като въплочение на най-низшитѣ желаня, бива пречистена отъ сжщата центробѣжна сила. Въ по-висшитѣ сфери владѣе само закона за привличането и задържа доброто чрезъ центростремителната сила, която притегля всѣко нѣщо отъ периферията къмъ центъра.

Тази центростремителна притегателна сила действа и тогава когато „Азътъ“ отива къмъ ново въплочение. Ний знаемъ, че е много по-лесно да хвърлимъ единъ камъкъ отколкото едно перо. Следователно, по-грубата материя се захвърля навънъ следъ смъртта чрезъ силата на отблъсването и по сжщата причина по-грубата материя която въвъ възвръщащия се „Азъ“ въплочава тенденцията къмъ злото, бива увеличана навътре къмъ центъра отъ центростремителната сила, съ този резултатъ, че когато едно дете е родено, всичко най-добро и чисто въ него излиза на повърхността. Латентното, скритото зло обикновено не се проявява до раждането на астралното тѣло, когато теченията на последното започватъ да се стремятъ на вънъ отъ центъра. Това е времето, когато чувствата и страститѣ започватъ да упра-

жняватъ своето влияние върху младежа или девицата, понеже утробата, обвивката отъ астрална материя, която до тогава обгръщаше формиращето се астрално тѣло, е вече премахната. Когато желанията и чувствата сж вече развързани, тъй да се каже, детето навлиза въ най-опасния периодъ на своя животъ, времето на пламенната младостъ отъ четиринадесетата до двадесетъ и първата година, защото тогава астралното тѣло се развива, расте, а умътъ още не се е формиралъ, за да може да действува като спиралка. То е въ повечето случаи едно време на изпитания, и този младежъ, който е свикналъ да гледа съ уважение на своитѣ родители и учители, ще бжде по-добре подготвенъ за него, защото тѣ ще му бждатъ една подкрепа противъ напора на чувствата. Ако младежътъ е свикналъ да се отнася съ довѣрие къмъ думитѣ и обясненията на своитѣ по-възрастни близки и ако тѣ сж му дали добри наставления, той ще е пробудилъ вече въ себе си естественото чувство къмъ истината, което ще му бжде сигуренъ водачъ; доколкото той е пропусналъ да направи това, дотолкова ще бжде склоненъ да върви по течението.

Въ по раннитѣ си години детето гледа на себе си като принадлежаще къмъ дадено семейство и е подчинено на желанията на родителитѣ си, много повече, отколкото следъ четиринадесетата си година. Причината за това е тази: въ нероденото още дете, а сжщо така и въ малкото дете, има една жлеза, наречена тимусна жлеза, която се намира при гърлото и е много голѣма до раждането, следъ него тя започва постепенно да намалява презъ детскитѣ години, докато най-после съвършено изчезва, по рано или по-късно, споредъ характера на детето. Анатомицитѣ сж били много затруднени при опредѣляне функциитѣ на тая жлеза и до днесъ не сж дошли до нѣкакво точно опредѣлено заключение, обаче приема се, че до образуването на костения мозъкъ въ коститѣ на детето, последното не е способно да произвежда своя собствена кръвь и че тимусната жлеза съдържа особена есенция, взета още отъ родителитѣ, съ която детето се поддържа докато стане способно да си произвежда само кръвь. Тая теория е приблизително върна, и понеже семейната кръвь тече въ жилитѣ на детето, то гледа на себе си като на

една частъ отъ семейството, а не като на отдѣленъ индивидъ. Но отъ момента, когато то започва да произвежда своя собствена кръвъ, „азътъ“ започва да заявява за своето сществуване. То не е вече „татковото момиченце“ или „маминото момиченце“, то има свое собствено, индивидуално „азъ“. Тогава вече настъпва критическия периодъ, въ който родителитъ жънатъ това, което сж посѣли. Умътъ още не е формиранъ (умственото тѣло не е родено) нищо не може да задържа въ подчинение чувствената природа на детето и затова много, извънредно много, зависи отъ това, какъ е било възпитавано детето въ по раннитъ му години и какви примѣри сж му били давани. Въвъ това време себеутвърждаването, чувството че „азъ съмъ азъ“ е много по-силно отколкото въ което и да било друго време, и, следователно, авторитета трѣбва да отстъпи мѣстото си на увещаването. Сега е вече времето, когато детето трѣбва да бжде оставено самостоятелно да проучава нѣщата и така да си съставя свои индивидуални мнения. Нека винаги му обръщаме внимание върху необходимостта да проучава колкото се може по-добре нѣщата преди да вади заключения отъ тѣхъ, а сжщо и върху факта, че, колкото по-свободни, по-неоформени държи то своитъ схващания, толкова по-голъма възможность ще има да проучава нови факти и да събира нови познания.

Въ течение на периода на юношеството, родителитъ трѣбва да практикуватъ най-голъмата възможна толерантность, защото въ никое друго време на живота едно човѣшко сщество не се нуждае толкова много отъ симпатия, съчувствие, както въ продължение на седемтъ години отъ четиринадесетата до двадесетъ и първата, когато буйно развиващето се чувствено естество е още необузвано отъ зрѣлия умъ. Въвъ този периодъ детето, което е било възпитано споредъ както набелязахме до тука, ще има всички предимства, защото неговитъ родители ще представляватъ за него една сила, която ще му даде възможность безопасно да преживѣе това бурно време, докато достигне пълна възраст, двадесетъ и една година, когато умътъ е роденъ.

Проследявайки развитието на човѣшкия духъ въ течение на единъ животенъ цикълъ — отъ раждането до смъртта и следъ нея до следующето раждане, ний виждаме, че единъ неизмѣненъ законъ управлява всѣка негова стѣпка и че той е винаги заобиколенъ отъ любящитѣ грижи на велики и славни Сжщества, които сж сътрудници на Бога. Това знание е отъ извънредна важность за родителитѣ, защото правилното разбиране на развитието, което става презъ всѣки отъ седемгодишнитѣ периоди, имъ дава възможность да сътрудничатъ разумно на природата и така да изпълнятъ много по-добре дълга, си отколкото тия, които не познаватъ окултното учение на Розенкройцеритѣ.

Г Л А В А II

Наследственостъ и проблеми на детството

Много пжти ни е задаванъ въпроса: „Какъ обяснявате вий факта, че детето тѣй-често наследява характернитѣ черти на своитѣ родители?“ — Ний го обясняваме, като заявяваме, че това не е фактъ. За нещастие, хората обичатъ да отдаватъ своитѣ лоши черти на наследствеността, обвинявайки родителитѣ си за своитѣ собствени грѣшки, но сжщевременно считайки за свое доброто, което се намира въ тѣхъ. Истината въ случая е, че природата на човѣка има две страни: едната е страната на формата, а другата — на живота.

По отношение на формата, както и обяснихме по-рано, въвъ зародиша, въ долната частъ на гърлото, точно надъ грѣдната костъ, има една жлеза наречена тимусъ, която е доста голѣма презъ време на бременността и която постепенно се атрофира колкото детето израства повече; тази жлеза изчезва преди или въ четиринадесета година, обикновенно когато коститѣ сж вече добре сформирани. Науката е твърде много озадачена по отношение функциитѣ на тази жлеза и въ връзка съ това сж възникнали нѣколко теории. Една отъ тѣзи теории поддържа, че тази жлеза изработва материалитѣ, нуждни за образуването на червенитѣ кръвни тѣлца, докато коститѣ на детето се развиятъ достатъчно, за да може то чрезъ тѣхъ да си произвежда само кръвнитѣ тѣлца. Тази теория е вѣрна.

Както изложихме въ предшествуващата глава, въ течение на първитѣ години „азтъ“, който притежава детското тѣло, не го е овладѣлъ още напълно, не е още неговъ пълень господарь и поради това ние признаваме, че детето не е отговорно за своитѣ дѣла, въ

всѣки случай поне до седмата си година, а следъ това този срокъ се простира до четиринадесетата година. Въ продължение на това време то не е отговорно предъ закона за своитѣ постѣпки. И така трѣбва да бжде, защото, „азътъ“, бидейки въ кръвта, може да действува самостоятелно само въ своя собствена кръвъ, така че докато кръвта въ детското тѣло е доставена отъ родителитѣ, посредствомъ тимусната жлеза, детето не е станало още свой собственъ господарь. По тая причина децата въ раннитѣ си години не говорятъ обикновено за себе си като за „азъ“, но се отождествяватъ съ семейството си; тѣ сж „маминото момченце“ „татковото момиченце“. Малкото дете ще каже: „Мария иска“ това, или „Иванъ иска“ онова; но когато то стигне възрастта на половата зрѣлостъ и започне да изработва свои собствени кръвни тѣлца, тогава ний чуваме момчето или момичето да казватъ; „азъ искамъ“ това или „азъ искамъ“ онова. Отъ тукъ нататкъ децата започватъ да отстояватъ своята самоличностъ и да се отдалечаватъ отъ семейството си. Понеже както кръвта така и тѣлото презъ време на детството сж последени отъ родителитѣ, то предразположенията на последнитѣ къмъ нѣкои болести се предаватъ и на децата имъ, не самитѣ болести но само предразположението. Следъ четиринадесетата година зависи преди всичко отъ „азътъ“, отъ духтъ на детето, дали тѣзи предразположения, тѣзи наклонности ще се проявятъ въ действителностъ въ неговия животъ.

Отъ другата страна, по отношение на живота, на вътрешната сжщностъ, ний трѣбва да схванемъ, че човѣкътъ, мислящето сжщество, идва на земята съ една опредѣлена умствена и нравствена природа, която е лично негова, а взема отъ своитѣ родители само материала за физическото тѣло, както по-рано обяснихме това. Ние сме притегляни отъ известни лица по закона на причинността (Карма) и по закона за асоциацията. Сжщия законъ, който събира музикантитѣ въ една концертна зала, комарджиитѣ — при надбѣгванията и въ игралнитѣ домове, любознателнитѣ — въ библиотекитѣ и т. н., кара сжщо хората съ еднакви склонности, характери

и вкусове, да се раждатъ въ една фамилия. — Така, когато чуемъ нѣкого да казва: „Да, вѣрно е че азъ съмъ отпуснатъ, обаче нашитѣ хора никога не сж се залавяли съ сериозна работа; ний винаги сме били слуги“ — това показва че тукъ има подобие въ вкуса и склонноститѣ, а не и нѣщо повече. Когато другъ казва: „О да, знамъ че съмъ ексцентриченъ, но азъ не мога да си помогна, това ми е по наследство“, — тукъ сжщо играе роль закона за асоциацията (подобното подобно привлича). И колкото по-рано ний признаемъ това, че вмѣсто да правимъ отъ закона за наследственостъта оправдание за нашитѣ лоши навици, ний трѣбва да се стараемъ да ги победимъ и да изработимъ въ себе си добродетели, толкова по-добре ще бжде за насъ. Ний не можемъ да признаемъ за основателно оправданието на пияницата, който казва: „Не, азъ не мога нищо да направя; всички около мене пиятъ“. Ние ще му кажемъ да се отстрани отъ тѣхъ колкото е възможно по-скоро и да прояви своята собствена индивидуалность. И ний трѣбва да убедимъ хората, да престанатъ да се кривятъ задъ своитѣ прадѣди, оправдавайки съ тѣхъ своитѣ лоши навици.

ГЛАВА III.

Причинитѣ за детската смъртност

Има много причини за смъртта на децата. Ний ще посочим само нѣколко по-важни. Преди всичко, когато „азътъ“ се връща отново къмъ земния животъ, той бива привлеченъ къмъ известни опредѣлени условия на животъ, които сж пресмѣтнати така, че да ускорятъ неговото развитие и да му помогнатъ да ликвидира съ една частъ отъ своята Карма, (сждба), създадена отъ него въ предишнитѣ му сществуваня на земята. Но когато въ живота на родителитѣ му станатъ такива коренни промѣни, че при новитѣ условия „азътъ“ нѣма възможность да почерпи нуждната му опитность или да ликвидира съ тази сждба, тогава той бива взетъ отъ тамъ и поставенъ на друго мѣсто, кждето ще намѣри подходящитѣ условия за своето растене и развитие по това време. Или пъкъ, той може да бжде повърнатъ назадъ за нѣколко години и следъ това отново да се роди въ сщщото семейството, по това време, когато вече нуждитѣ за него условия сж създадени.

Но има и една причина за детската смъртност, която лежи много по-далече, а именно въ предишнитѣ сществуваня; и за да се разбере тази причина, нужно е да знаемъ какво става при смъртта и непосредствено следъ нея. Когато единъ духъ напуска своето физическо тѣло, той взема съ себе си астралното, умственото и етерното тѣла, последното отъ които е носителя на картинитѣ отъ миналия животъ. Тѣзи картини се отпечатватъ отъ етерното върху астралното тѣло въ продължение на първитѣ три и половина дни непосредствено следъ смъртта. Тогава астралното тѣло става решаващъ факторъ при опредѣляне сждбата на човѣка въ чистилицето и първото небе. Поуката отъ

страданието, изпитано при пречистването на злото, и отъ щастieto, изпитано при съзерцанието на доброто, направени въ предишния животъ, се пренася въ следния животъ като съзнание, което предпазва, човѣка отъ постоянно повтаряне грѣшкитѣ на миналитѣ му животи и го подтиква да прави това, което му е носило радостъ и щастие.

Сега, когато тритѣ и половина дни следъ смъртъта сж прекарани отъ човѣка въ миръ и спокойствие, тогава той е способенъ да се съсредоточи много добре върху отпечатването картинитѣ, споменитѣ отъ миналия му животъ и затова отпечатъка имъ върху астралното тѣло ще бжде подълбокъ, отколкото ако той бѣ смущаванъ отъ истеричнитѣ плачове на неговитѣ близки или поради нѣкоя друга причина. Тогава той ще почувствува много по силно щастieto и страданието, дошли като последиствие на доброто и злото, въ чистилицето и въ първото небе; и въ следующитѣ животи това живо чувство ще му говори съ непогрѣшимъ гласъ; доброто което той е направилъ, ще изгражда въ него единъ все повече и повече алтруистиченъ характеръ. Обаче, когато единъ човѣкъ минава отвѣдъ поради нѣкаква внезапна катастрофа, като напр. въ една многолюдна улица, при една желѣзопѣтна катастрофа, пожаръ въ театъръ и т. н. или при други мжчителни обстоятелства, тогава, естествено, той не ще има възможность да се съсредоточи добре; сжщото нѣщо ще бжде ако той загине на бойното поле, въ време на война. За да не изгуби той опитността, почерпена въ този животъ, поради особенния характеръ на неговата смъртъ, Закона за Причинността предвижда тукъ известна компенсация.

Съсредоточението е сжщо така невъзможно когато близкитѣ на единъ умиращъ, намиращи се при него въ смъртната стая, избухватъ въ истерични ридания въ това време, когато духътъ минава отвѣдъ, и продължаватъ да правятъ това въ следващитѣ нѣколко дни. Духътъ, който по това време се намира въ извънредно близкѣ достѣгъ съ физическия свѣтъ, ще бжде много смутенъ отъ скръбъта на скжпитѣ нему сжщества и не ще бжде способенъ да концентрира своето внимание върху съзер

цанието на миналия си животъ, и поради това отпечатъка, направенъ върху астралното тѣло, нѣма да бжде тѣй-ясенъ и дълбокъ, както би било ако заминаващия си духъ бѣ оставенъ въ миръ и спокойствие. Следователно, страданията въ чистилицето нѣма да бждатъ тѣй-силни, нито пъкъ радоститѣ въ първото небе ще бждатъ тѣй-голѣми, както въ други случаи, и затова когато „азътъ“ се върне наново въ земния животъ, той ще е изгубилъ една частъ отъ своята опитность, придобита презъ миналия животъ. Това ще рече, че гласътъ на съвестта нѣма да му говори съсъ сжщата сила, както би било ако духътъ не бѣ смушаванъ отъ надгробнитѣ ридания.

За да може „азътъ“ да бжде компенсиранъ за тази загуба, той обикновено бива поставенъ да се роди между сжщитѣ близки, които сж скърбили за него, и отново бива взетъ отъ тамъ още въ детската възраст. Той влиза въ астралния свѣтъ, но не може да отиде по-високо отъ първото небе, защото не е отговоренъ за своитѣ дѣла повече, отколкото едно неродено още дете е виновно за болкитѣ, които причинява на майка си съ движенията си въ нейната утроба. Следователно, детето не минава презъ чистилицето. Това, което не е заживѣло, не може да умре, следователно, астралното тѣло на детето, заедно съ ума, ще бждатъ запазени до новото раждане, и по тая причина подобни деца често могатъ да си припомнятъ предишния животъ. Понеже „азътъ“ не може да се издигне до второто и третото небеса, тѣй като умътъ и астралното тѣло не сж били родени и не могатъ да умратъ, той просто очаква въ първото небе до времето, когато ще му бжде даденъ новъ случай за въплощение. Когато едно лице умира въ единъ животъ при гореописанитѣ неблагоприятни условия, ражда се пакъ и въ последующия животъ то умира още като дете, тогава, намирайки се въ първото небе, то бива учено на последствията отъ страститѣ и желанята, за да може да вземе тукъ уроцитѣ, които сж били предназначени за живота въ чистилицето. За тѣзи деца първото небе е едно мѣсто за очакване, въ което тѣ живѣятъ отъ една до двадесетъ години; и все

пакъ, то е и нѣщо повече отъ това защото и тука „азътъ“ може да учи и напредва.

Когато едно дете умира, почти винаги има нѣкои негови близки отвѣдъ, които го очакватъ и посрещатъ; вънъ отъ това, има сжщо души, които сж обичали да се грижатъ за децата презъ земния си животъ и за които и сега е удоволствие да се грижатъ за намѣрилитѣ се въ съвсемъ нова обстановка малки. Извънредната пластичностъ на астралната материя я прави годна за образуването (чрезъ мисълта) на най-красиви живи играчки за децата и така тѣхния животъ представлява една красива игра. Въпрѣки това, възпитанието имъ не е изоставено. Тѣ биватъ разпредѣлени на класове съобразно темперамента имъ, но безъ да се взема подъ внимание възрастта. Въ астралния свѣтъ има удобства за даване предметно обучение на децата относно влиянието на добритѣ и лошитѣ чувства върху поведението и щастието на човѣка. Тѣзи уроци получаватъ неизгладимъ отпечатъкъ върху чувствителното астрално тѣло и оставатъ съ него следъ новото раждане. Така детето се ражда съ съответно развито съзнание, за да може да продължи своята еволюция. Много хора, които живѣятъ единъ благороденъ животъ, дължатъ това до голѣма степенъ на факта, че сж минали презъ подобна школовка въ астралния свѣтъ.

Понеже въ миналото хората сж били много воинствени и, по причина на своето невежество, съвсемъ безгрижни за състоянието въ което тѣхнитѣ близки сж минавали презъ вратата на смъртта, смущавайки ги съ плачоветѣ си край смъртното легло, (последнитѣ сж били може би много по-малко отъ тѣзи, паднали на бойното поле) всичко това прави необходима голѣмата детска смъртностъ. Обаче, когато човѣчеството достигне до едно по-правилно схващане, и разбере, че ний трѣбва да се отнасяме съ извънредно внимание къмъ близкитѣ си, когато минаватъ отвѣдъ, като пазимъ да не ги смущаваме съ плачътъ си и като ги подпомагаме бидейки спокойни и молитвено настроени, детската смъртностъ ще намалѣ много въ сравнение съ днешно време.

ГЛАВА IV

Астрологията и детето

„БОГЪ Е СВЪТЛИНА“, казва Библията; и ние не можемъ да имаме по-ясна и по-пълна представа за Неговата вездесъщностъ и за начина на Неговото проявление, отъ тази, за изразъ на която служатъ горнитѣ думи. И най-осъвършенствуванитѣ телескопи не могатъ да достигнатъ границитѣ на Свѣтлината, макаръ и да ни разкриватъ безчетъ звезди, намиращи се на разстояние милиарди километри далечъ отъ земята. Ние и днесъ можемъ да се запитаемъ, като Псалмопѣвеца на древността: „Кжде да се скрия отъ Твоето присъствие? Ако се издигна въ Небесата, Ти си тамъ. Ако слезя въ ада, (еврейската дума употребена въ този случай означава гробъ, задгробенъ миръ, а не адъ) Ти си тамъ. Ако взема крилата на зората и отида до най-далечнитѣ краища на океана, и тамъ ще ме намѣри Твоята ржка“.

Когато, въ зората на живота, БОГЪ ОТЕЦЪ изрече СЛОВOTO, и СВЕТИЯТЪ ДУХЪ се носѣше върху водитѣ на еднородната ПЪРВИЧНА МАТЕРИЯ, първоначалната ТЪМНИНА се превърна въ СВЪТЛИНА. Това е, следователно, първата проява на Божеството, и затова старателното проучване принципитѣ на Свѣтлината ще разкрие за мистичната интуиция единъ чуденъ изворъ на духовно прозрение. Понеже това би ни отвлѣкло много далечъ отъ нашия предметъ, ний нѣма да влизаме тукъ въ подробно обяснение на тази тема, а ще се постараемъ да дадемъ само една основна идея за оня Божественъ Животъ, който изпълва човѣшкиятъ организъмъ и го подтиква къмъ дейность.

Наистина, Богъ е ЕДИНЪ и недѣлимъ. Той обгръща въ себе си всичко, което съществува, сжщо тъй,

както свѣтлината съдържа въ себе си всички цвѣтове. Но Той се явява троиченъ въ своята проява, както безцвѣтната свѣтлина се разлага на три основни цвѣта: синъ, жълтъ и червенъ. Наблюдавайки тия цвѣтове, ний трѣбва да знаемъ че тѣ символизиратъ: Отца, Сина и Светия Духъ. Тѣзи три основни лъчи на Божественния Животъ изхождатъ, радиратъ отъ слънцето и произвеждатъ живота, съзнанието и формата върху всѣки единъ отъ седемтъ носители, проводници на свѣтлината, планетитѣ, наречени въ писанието „Седемтъ Ангели предъ Престола“. Тѣхнитѣ имена сж: Меркурий, Венера, Земя, Марсъ, Юпитеръ, Сатурнъ и Уранъ. Закона за тѣлата доказва, че Нептунъ не принадлежи къмъ нашата слънчева система и читателя може да провѣри въ „Популярна Научна Астрология“ отъ сжщия авторъ математичното доказателство на това твърдение.

Всѣка една отъ седемтъ планети получава свѣтлина отъ слънцето въ различна степенъ, съобразно съ нейната близостъ до централната орбита и съдържанието на нейната атмосфера. Сжществата, обитаващи всѣка отъ тѣзи планети, съобразно съ степента на своето развитие, иматъ афинитетъ къмъ едни или други слънчеви лъчи. Тѣ поглъщатъ цвѣта или цвѣтоветѣ, къмъ които сж склонни, а останалата частъ отразяватъ къмъ другитѣ планети. Отразенитѣ по тоя начинъ лъчи носятъ съ себе си единъ импулсъ отъ природата на сжществата, съ които тѣ сж били въ съприкосновение.

По този начинъ Божественитѣ Свѣтлина и Животъ идватъ до всѣка планета или направо отъ Слънцето, или отразени отъ нейнитѣ шестъ сестри планети; и както пролѣтниятъ зефиръ, който полъхва надъ разцѣфелитѣ полета, носи върху своитѣ тихи невидими криле смѣсеното благоухание на безброй цвѣтя, сжщо така и най-нежнитѣ, най-слабитѣ влияния, идващи отъ звездната градина на Бога, ни носятъ смѣсенитѣ импулси на всички духове. И въ тая многоцвѣтна свѣтлина ние живѣемъ, движимъ се и сжществуваме.

Лжчитѣ, които идатъ направо отъ слънцето, сж източникъ на духовно просвѣтление; отразенитѣ отъ дру-

гитѣ планети лжи спомагатъ за развитие на съзнанието и за нравственото осъвършенствуване; а лжчитѣ, които отразява луната, опредѣлятъ физическия растежъ.

Но както всѣка планета може да възприеме опредѣлено количество отъ единъ или нѣколко цѣта, съобразно степенъта на развитие, която живота е достигналъ на нея, сжщо така и всѣко отдѣлно сжщество на земята, било то минералъ, растение, животно или човѣкъ, може да погълне и усвои само известно количество отъ различнитѣ лжи, които падатъ върху земята. Остатъка нѣма да може да действува върху тѣхъ или произвежда действие, подобно на това, което свѣтлината и цвѣтоветѣ произвеждатъ върху слѣпитѣ. Следователно, когато човѣкъ се връща на земята за да пожъне това, което е сѣялъ въ предишнитѣ си животи и да сѣе отново сѣмената, които ще дадатъ неговата бждеща опитностъ, звезднитѣ лжи въздействуватъ по различенъ начинъ върху всѣки отдѣленъ индивидъ. Звездитѣ сж небесния часовникъ, който отмѣрва годинитѣ; луната ни посочва месецитѣ, които благоприятствуватъ за сѣене и жътва. Така науката Астрология е една основна истина въ природата, съ грамадно значение за духовния растежъ на човѣка.

Детето представлява една тайна за всички; ний можемъ да узнаемъ неговитѣ склонности само когато тѣ бавно започватъ да се оформяватъ като черти на характера, обаче обикновенно тѣхното обуздаване е вече трудно, щомъ лошитѣ навици сж се сформирали и младежа е стжпилъ на наклонената плоскостъ. Хороскопа, съставенъ за момента на раждането, по единъ наученъ начинъ показва наклонноститѣ на детето къмъ добро или зло, и ако родителитѣ пожертвуватъ нужнитѣ за изучаване езика на звездитѣ, време и грижи, тѣ ще могатъ да принесатъ неоценима полза на детето, повѣрено тѣмъ, поощрявайки добритѣ стремежи и парализирайки наклонноститѣ къмъ злото, преди тѣ да сж се оформили въ навици.

Не трѣбва да се мисли, че човѣкъ трѣбва непременно да познава висшата математика, за да може да състави единъ хороскопъ. Мнозина съставятъ хороскопа по единъ толкова забърканъ начинъ, той бива „тъй-

страшно и чудно направенъ“, че става неразбираемъ както за другитѣ, така и за самия му авторъ; докато пъкъ единъ простъ чертежъ, удобенъ за по-лесно разбиране, може да бжде построенъ отъ всѣки, който може да събира и изважда. Този начинъ за съставяне на хороскопа е грижливо изясненъ въ „Популярна Научна Астрология“, която съдържа пълно изложение, макаръ и опростено и съкратено, на този въпросъ. И родителитѣ, които иматъ при сърце благополучието на своитѣ деца, трѣбва да се стремятъ да научатъ сами да съставятъ хороскопа на своитѣ деца. Даже когато тѣхната сръчностъ не може да се сравни съ тази на професионалния астрологъ, тѣхното интимно познаване природата на детето и дълбокиятъ имъ интересъ ще компенсиратъ предостатъчно неопитността имъ и ще имъ дадатъ възможностъ да проникнатъ по-дълбоко въ характера на детето чрезъ неговия хороскопъ. По този начинъ ний всички ще дойдемъ до едно ясно схващане на това какъ да изпълнимъ родителския си дългъ и ще дадемъ по-силенъ тласкъ за развитието на духовнитѣ сили въ душата, повѣрена на нашитѣ грижи.

ЕДИНЪ ПРИМѢРЪ

ЗАБЕЛЕЖКА: Следващия примѣръ е една илюстрация за прилагане на розенкройцерскитѣ принципи при възпитаването на децата въ единъ отдѣленъ случай. Той е взетъ изъ отдѣла „Въпроси и отговори“ на розенкройцерското списание „Rays From The Rose Cross“ отъ септемврий 1916 год.

Въпросъ: Четохме хороскопа на Маргарита въ списанието отъ този месецъ. Ние го очаквахме и не можемъ да ви изкажемъ благодарността си за това. (Детето е на три и половина година).

Енергията, която тя изразходва въ уцърбъ на спокойствието си, е очевидна. (Слънцето е въ съвпадъ съ Марсъ и въ квадрата съ Уранъ). Всѣки опитъ да

я укротимъ бива посрещнатъ отъ нея съ силно противодействие, едновременно психическо и физическо. Нашата задача е да трансформираме тази енергия, да я отправимъ по други пътища. Но какъ да направимъ това? Въ хороскопа се казва: „Бждете увѣрени, че вие сте започнали добре и продължавайте“. Ний проучихме въпроса, и се опитвахме да достигнемъ резултати. Тя обаче не отговаря на ласките, на увещанията съ добро и ний тъкмо преди получаването на хороскопа, бѣхме почти решили, че тѣлесното наказание ще бжде единственото сръдство за нейното исправление. Знаемъ отъ резултатитѣ, които съмъ наблюдавалъ, че това трѣбва да стане по другъ начинъ. Обаче много нѣща, които сж възможни въ училището, не могатъ да се приложатъ въ дома, вѣнъ отъ това азъ не съмъ запознатъ съ методитѣ за възпитанието на деца отъ възрастта на Маргарита. Г-нь Р. е чель много авторитети по възпитанието и всички тѣ забраняватъ тѣлесното наказание, обаче никой отъ тѣхъ не казва какво да се употрѣби вмѣсто него. Отъ разсждения детето не разбира.

Какъ ще можемъ да си осигуримъ нейното послушание безъ физическо наказание? Ний държимъ на думата си за най-малкото нѣщо, което сме ѝ обещали за поощрение и тя винаги помни това, обаче наградитѣ създаватъ въ нея единъ видъ самолюбие.

Ако вие можете да ни дадете единъ конкретенъ примѣръ, да ни посочите единъ методъ, една идея—какъ и какво да правимъ въ случая. Повече отъ всичко на свѣта ний се нуждаемъ отъ силата да можемъ да извършваме това чудо, наречено трансформация на душевнитѣ сили, и азъ мисля, че да за може това да стане, макаръ и да ни бжде тежко, ний бихме могли да посрещнемъ, безъ да се оплакваме, даже и неблагоприятността на детето. Но, честна дума, ний не знаемъ какво да правимъ.

Отговоръ: Има деца, съ които ние по трудно можемъ да се справяме. Въ сщность, ний трѣбва да се радваме, когато имаме деца като Маргарита, защото тѣ сж надарени съ силенъ духъ и индивидуалность. Тѣй нареченитѣ добри деца, които сж образецъ на държа

не и послушание, фактически ще ни създадат много повече грижи, поради липсата на инициатива въ тѣхния характеръ. Упорититѣ деца сж склонни винаги да пробиватъ самостоятелно своя пжть въ живота и да черпятъ опитность, било направо, чрезъ животъ на благородни дѣла и истинска служба, било пъкъ косвенно, чрезъ единъ животъ на лоши прояви, които отпосле биватъ изправени и трансформирани въ чистилището. Обаче доброто дете, което никога не е създадо на родителитѣ си една неприятность е твърде склонно да върви и занаяредъ по сжщия пжть, като мине живота си безъ да направи нито добро нито зло.

Вие си спомняте отъ Откровението какво говори Духътъ на седемьтѣ църкви. Нѣкои отъ тѣхъ получаватъ похвала, други — укори, но най-страшното, най-поразителното обръщение било отправено къмъ една отъ църквитѣ съ следнитѣ думи: „Бихъ желалъ да си или студень или топъль. А ти понеже си хладъкъ, а не си нито студень нито топъль, ще те изхвърля отъ устата си“. Ако сжществува характеръ, който е твърдо, непоколебимо утвърденъ въ пжтя на добродетельта, то това е единъ обърнатъ лошъ човѣкъ, защото аксиома е че „колкото по голѣмъ е грѣшникътъ, толкова по-голѣмъ бива и свѣтецътъ“. Този, който върви смѣло по пжтя на порока, ще бжде сжщо така смѣль и непоколебимъ по пжтя на добродетельта, когато неговитѣ стжпки се обърнатъ назадъ. Обаче хладкитѣ хора, които не сж нито топли нито студени, ще ни създадатъ най-много мжчнотии. Затова вий не трѣбва да се страхувате никакъ за Маргарита. Въ края на крайщата тя ще завърши много благополучно. Само една силна душа има подобни конфигурации (аспекти), и показва такава твърда последователность.

Сега относно метода за направляване нейнитѣ стжпки по пжтя на доброто. Азъ намирамъ, че по-добре ще бжде да се не държи смѣтка и за най-малкитѣ простжпки, освенъ чрезъ нѣкой увещания, отправени ѝ по-нѣкога, като напимѣрь: „Не искамъ да правишъ това или онова; добритѣ момичета никога не постжпватъ така или така; и ти не трѣбва да карашъ другитѣ да мислятъ, че не си добра“. Ако не дадете просторъ на

детето, имайки предъ видъ факта че етерното тѣло се намира въ процеса на формирането си въ течение на първитѣ седемъ години, вие ще сгрѣшите. Това тѣло е носителя на навигитѣ. Следователно, детето образува единъ навикъ следъ други, отказвайки се отъ старитѣ почти тѣй-бързо, както бързо се формиратъ и нови такива.

Като имате това предъ видъ, вие ще избѣгвате непрестанното корегирание погрѣшкитѣ на детето, защото това притѣпява неговото внимание, нужно за тия случаи, когато вие ще трѣбва да настоявате за истински важни нѣща, прокарвайки неотклонно една опредѣлена линия на поведение, нужна за неговото добро. Когато дойдете до едно такова положение, вие трѣбва да знаете кои нѣща детето особено обича по отношение храната, игритѣ, облеклото извънкѣжнитѣ му удоволствия. Тогава винта трѣбва да бжде поставенъ, отначало леко и внимателно, но съ все по вече засилзащъ се натискъ, докато целта, която гоните, бжде постигната. Едно подрастваще дете никога не трѣбва да бжде лишено отъ своята храна, обаче това, което му е необходимо, може да му бжде дадено безъ добавѣнитѣ сладки нѣща, които то обича; напълно допустимо е тогава да се извикатъ въ него „мжкитѣ на Тантала“, като поставимъ на масата горепоменатитѣ сладки нѣща и го оставимъ да гледа какъ майката и бащата се наслаждаватъ, изразявайки външно своето удоволствие, като ядатъ баници и медъ, които сж от казвани на непокорния, докато той или тя се съгласи да прави това, което се изисква. Ний намираме, че това е единъ отъ най-успѣшнитѣ начини за да си осигуримъ послушанието на детето. Ако детето обича много да бжде облечено хубаво, имайте една грозна дреха или костюмъ, които то трѣбва да носи когато е непослушно. Тогава то нѣма да иска да излиза навънъ при своитѣ другари или, ако излиза, тѣ скоро ще откриятъ причината за грозното му облекло и съ свойствената на децата жестокость ще се надсмиватъ и подиграватъ на малкия виновникъ, който ще се бои отъ това много повече, отколкото отъ всичко друго, което мама може да направи. Притискайки го по такъвъ начинъ, този

психически винтъ много скоро ще го застави да стане послушенъ, молейки се щото „грознитѣ дрехи да бждатъ смѣнени“.

Има много подобни начини, насочени къмъ сжщата цель, които живота самъ ще подскаже на родителитѣ. Обаче такива изправителни мѣрки трѣбва да бждатъ прилагани много нарѣдко и като последно сръдство, иначе детето ще загубѣе и привикне къмъ тѣхъ. Обикновенно, ние трѣбва да апелираме къмъ неговата любовь къмъ родителитѣ, къмъ желанието му другитѣ да мислятъ добре за него, и къмъ разума, доколкото той може да се прояви въ него.

Прераждането и Закона за Причинността

Има само три достойни за внимание теории, създадени за разрешение тайната на живота и смъртта.

Въ предшествуващитѣ глави¹⁾ ние очертахме, до известна степенъ, една отъ тѣзи три теории — тази за прераждането, заедно съ придружаващия я законъ за Причинността²⁾. Може би не ще е излишно да сравнимъ теорията за прераждането съ другитѣ две теории, съ огледъ да установимъ тѣхната относителна обоснованостъ въ природата. За окултиста тукъ въпросъ не съществува. Той не казва че „вѣрва“ въ него (прераждането), както и ние не казваме, че „вѣрваме“ въ разцѣфването на розата, въ това, че рѣката тече или въ дейността на нѣкои видимъ деятель въ материалния свѣтъ, който е постоянно предъ очитѣ ни. Ний не казваме че „вѣрваме“ въ тия нѣща; ний казваме че ги „знаемъ“, понеже ги виждаме. Също така истинския окултистъ може да каже „знамъ“ за прераждането, закона за Причинността и тѣхнитѣ следствия. Той вижда „Аза“³⁾ и може да проследи неговия пжть следъ като той, при смъртта, се е раздѣлилъ съ физическото тѣло, та чакъ докато той се появи наново на земята, чрезъ едно ново раждане. Следователно, нему не е нужно никакво „вѣрване“. За задоволяването на другитѣ, обаче, добре ще е да изследваме тѣзи две теории за живота и смъртта, за да можемъ да дойдемъ до едно разумно заключение.

Всѣки великъ законъ въ природата трѣбва непременно да бжде въ хармония съ всички други нейни закони. Следователно, отъ голѣма полза за изследователя ще бжде да проследи тѣзи теории въ тѣхнитѣ

¹⁾ Настоящото е извлечение изъ книгата на Максъ Хайндель „Rosikrcian Cosmo-conception“.

²⁾ Карма.

³⁾ Истинскиятъ човѣкъ, — духътъ.

отношения съ това, което е прието отъ всички за „общепознати закони на природата“. Въ връзка съ това, ние първомъ ще формулираме тѣзи три теории:

1) Материалистическата теория твърди, че живота е едно пътешествие, което почва отъ майчината утроба и трае до гроба; че умътъ е резултатъ на известни движения на материята; че човѣкъ е най-висшето същество въ космоса; и че неговото съзнание изчезва съ разпадането на тѣлото му при смъртъта.

2) Теологичната теория, тази на официалната църква, твърди, че при всѣко раждане една новосъздадена душа, току що излѣзла изъ ржцетѣ на Бога, влиза въ арената на живота, минавайки отъ невидимо въ видимо съществуване, следъ като премине презъ вратата на раждането; че въ края на единъ малкъ периодъ време — живота въ физическия свѣтъ — тя минава презъ вратитѣ на смъртъта въ невидимото отвѣдъ, отъ гдето вече никога се не връща; че нейното щастие или нещастие тамъ е предопредѣлено за цѣлата вѣчностъ отъ нейнитѣ действия въ продължение на безкрайно малкия периодъ време между раждането и смъртъта.

3) Теорията за прераждането учи, че всѣка душа е една недѣлима часть отъ Бога, съдържаща всички божествени възможности, както сѣмето съдържа растението; че посрѣдствомъ последователни превѣплощения въвв все повече освѣршенствуваще се физическо тѣло, спящитѣ възможности постепенно се превръщатъ въ динамически сили; че нищо не се губи въ този процесъ и че цѣлото човѣчество, въ края на краищата, ще достигне цельта си — съвършенство и единение съ Бога.

Сравнявайки материалистическата теория съ общепознатитѣ природни закони, ние намираме, че запазването, както на материята, така и на силата, е единъ напълно установенъ фактъ. Ний знаемъ сжщо, че силата и материята сж нераздѣлни въ физическия свѣтъ. Това е въ противоречие съ материалистическата теория, която твърди, че умътъ и съзнанието изчезватъ при смъртъта. Щомъ нищо не може да се унищожи, тогава и съзнанието не може да изчезне. Още повече че съзнанието е нѣщо по-висше отъ материята; то моделира физиономията така, че тя се явява като отражение или огледало на съзнанието. Доказано е, че частицитѣ на нашитѣ

тѣла се постоянно смѣнятъ; че въ течение на седемъ години най-много, става пълна смѣна на всички атоми въ физическото тѣло на човѣка. Ако материалистическата теория бѣ вѣрна, съзнанието би трѣбвало да претърпи сжщо така пълна промѣна, паметта за миналото би трѣбвало да изчезне, така, че човѣкъ въ никой случай не би могълъ да си спомня нѣщо станало преди повече отъ седемъ години. Известно е, обаче, че действителността не е такава. Ние можемъ да си спомняме събитията на детинството си. Голѣма частъ отъ най-обикновеннитѣ случки въ живота, макаръ и забравени отъ обикновенното съзнание, сж били точно възпроизвеждани въ едно бързотечаще видение на цѣлия животъ — нѣщо разказвано отъ удавници следъ като живота имъ е билъ възвърнатъ. Подобни опитности, преживѣни въ време на трансъ, сж сжщо така широко известни. Материализма не може да даде обяснение на тѣзи състояния на под- и свѣрхсъзнание. Той ги игнорира. При днешното състояние на научнитѣ изследвания, когато най-висшитѣ представители на науката сж установили, вънъ отъ всѣкакво съмнение, истинността на тѣзи явления, смѣлостта да се отричатъ е единъ сериозенъ недостатъкъ за една теория, целяща да разреши най-великата задача на живота — самия Животъ.

Ний можемъ, следователно, спокойно да отменимъ материалистическата теория, като несъстоятелна да разгадае тайната на живота и смъртта и да обърнемъ вниманието си къмъ следващата теория.

Едно отъ най-главнитѣ възражения срещу ортодоксалната теологична доктрина на официалната църква, така както тя е изложена, е нейната непоследователностъ. Отъ многото милиарди души, създадени отъ Бога отъ първата поява на човѣка на земята, даже ако тая поява не дагира отъ повече отъ 6000 години, само незначителното число 144,000 ще бждатъ спасени! Всички останали ще бждатъ измжчвани безъ край презъ цѣлата вѣчностъ! Сатаната ще има власть надъ тѣхъ завинаги. Тукъ не може да ни помогне и цитата изъ Буда: „Ако Богъ позволява сжществуването на една такава мизерия, то Той не може да бжде добъръ, и ако Той е неспособенъ да я отстрани, Той тогава не е Богъ“.

Въ природата нѣма нищо подобно на единъ такъвъ методъ на творение, при който почти всичко съз-

дадено да е обречено на такава зла съдба. Теолозитъ иска да кажатъ, че Богъ желае спасението на всички и че му е неприятно погиването на когото и да било и за тая целъ е далъ своя единороденъ Синъ, но, въпрѣки всичко това, „великиятъ планъ за спасението“ пакъ не успѣва!

Ако единъ трансатлантически параходъ, носещъ на борда си 2000 души, даде съобщение че потъва, ще считаме ли ний за „великъ планъ за спасение“ отправянето въ помощъ на една моторна лодка, която може да вземе само двама или трима души? — Не, разбира се. По-право то би могло да се нарече „планъ за погубване“, защото не сж взети нужнитъ мѣрки за спасението поне на по-голѣмата частъ отъ загиващитъ.

Но „планътъ за спасение“ на теолозитъ е много по-лошъ и отъ този, защото двама или трима на две хиляди е една безкрайно по-голѣма пропорция, отколкото е тая въ ортодоксалния теологиченъ планъ за спасение само на 144,000 отъ всички милиарди създадени души. Ний можемъ смѣло да отхвърлимъ и тази теория като невѣрна, защото е безмислена. Ако Богъ бѣше всемждъръ, Той би създалъ единъ много по-успѣшенъ планъ. И така е въ действителность, а гореизложеното е само една теория на теолозитъ. Учението на Библията е съвсемъ друго, както и ще докажемъ.

Ще се обърнемъ сега къмъ учението за прераждането, което изисква единъ бавенъ процесъ на развитие, подтикванъ напредъ съ една безкрайна настойчивость, въ течение на последователни въплощения въ все-по-съвършенни форми, така че, съ течение на времето, всички ще достигнатъ една степенъ на духовно развитие, каквато днесъ не можемъ даже да си представимъ. Нѣма нищо неразумно нито трудно за възприемане въ една такава теория. Накждето и да се обърнемъ, навсѣкжде въ природата ние ще намѣримъ този стремежъ къмъ осъвършенствуване, проявяванъ по единъ бавенъ, но настойчивъ начинъ. Ние не ще намѣримъ внезапно сътворение и разрушение, както това се изисква отъ теолозитъ, а ще намѣримъ „еволуция“.

Еволуция е „историята за напредъка на духа въ течение на времето“. Навсѣкжде, разглеждайки около насъ различнитъ явления въ вселената, ние ще откриемъ, че пътятъ на еволуцията представлява една

спирала. Всѣки кръгъ на спиралата представлява единъ цикълъ. Всѣки цикълъ се губи въ следующия, както кръговетъ на спиралата следватъ непосредствено единъ следъ други, защото всѣки цикълъ е прякъ резултатъ отъ предшествуващия го и е творецъ на ония по-висши състояния, които ще го последватъ.

Една права линия представлява само движението на една точка. Тя има само едно измѣрение въ пространството. Теорията на материалиститѣ, и тая на теолозитѣ е аналогична на тази линия. Материалиститѣ поставятъ началото на линията на живота при раждането, и, за да бждатъ последователни, часа на смъртта трѣбва да означаи нейния край. Теолозитѣ започватъ своята линия съсъ създаването на душата току преди раждането. Следъ смъртта тази душа продължава да живѣе, като нейната съдба е безвъзвратно предопределена отъ дѣлата ѝ въ продължение на нѣколко кратки години. Нѣма никакво връщане назадъ, за да може грѣшкитѣ да бждатъ поправени. Линията върви право напредъ, обоснована на едно минимално количество опитностъ, безъ да се допуска никакво издигане на душата следъ смъртта.

Естественото развитие нѣма да следва една права линия, както тѣзи две теории допускатъ; то не ще върви и по единъ кръгообразенъ пжтъ, защото тогава живота вѣчно би се движилъ въ кръга на едни и сжщи опитности, безъ да излиза вѣнъ отъ двуизмѣрното пространство. Всички нѣща се движатъ въ развиващи се кръгове, и, за да могатъ да използватъ всички условия за развитие, намиращи се въ нашия триизмѣренъ свѣтъ, необходимо е развиващиятъ се животъ да следва триизмѣрниятъ пжтъ, — спиралата — която върви непрестанно нагоре и напредъ.

Ако погледнемъ на най-малкото и скромно растение въ нашата градина, имъ пжкъ на гигантската секойа въ гориста Калифорния съ нейнитѣ тридесетъ фута въ диаметъръ, ние ще видимъ все едно и сжщо — всѣко стебло, клонъ или листъ сж изградени чрезъ постепенно растене въ една единична или двойна спирала, или въ два противоположни полюса, балансирайки се единъ другъ, подобно на прилива и отлива, на деня и ноцъта, живота и смъртта и на други алтернативни, редуващи се явления въ природата.

Да погледнемъ на джовидния небесенъ сводъ, да проследимъ блѣстящитѣ звездни мъглявини и пжтищата на слънчевитѣ системи — навсѣкжде ще намѣримъ спиралата. Напролѣтъ земята захвърля своята бѣла обвивка и излиза отъ периода на почивката — нейния зименъ сънь. Всѣка една дейность въ природата е така нагласена, че да даде начало на единъ новъ животъ. Времето не спира вървежа си. Житото и плодоветѣ биватъ прибрани отъ полето. Отново изпълненото съ трудъ лѣто отстѣпва на тишината и бездействието на зимата. Отново снѣжната покривка обгръща земята. Но нейния сънь не е завинаги; тя ще се пробуди наново при първия зовъ на новата пролѣтъ която ще отбележи единъ малкъ прогресъ за нея въ безспирния бѣгъ на времето.

Така е и съ слънцето. То изгрѣва наново всѣка сутринь, следвайки своя пжть презъ годината.

Навсѣкжде все сжщата спирала — **напредъ, нагоре, безспиръ!**

Възможно ли е, щото този универсаленъ законъ, действащъ въ всички природни царства, да не е валиденъ и за живота на човѣка? Може ли земята всѣка година да се събужда отъ зимния си сънь; може ли дърветата и цвѣтята да възобновяватъ своя животъ, а само човѣка да умира за винаги? Това не може да бжде! Сжщиятъ законъ, който събужда живота на растението за новъ растежъ, ще събуди и човѣка за нови опитности, за по-нататъшенъ напредкъ къмъ цельта на съвършенството. Следователно, теорията за прераждането, която ни учи за последователнитѣ превъплощения въ постепенно осъвършенствуващи се тѣла, е въ пълна хармония съ закона за еволюцията и съ всички природни явления, нѣщо, което не може да се каже за другитѣ две теории.

Издаелство „Братство“ — Севлиево

ДОСТАВЯ СЛЕДНИТЪ КНИГИ:

	лева
Човѣкъ и Богъ , опитъ за кратко изложение основнитѣ принципи на окултната наука и учението на Бѣлото Братство	10
Защо вѣрвамъ въ безсмъртието на човѣка , отъ Съръ Оливъръ Лоджъ, професоръ по физика. Книгата съдържа научни доказателства за безсмъртието на човѣка, т. е. за запазването на неговата индивидуалност следъ смъртта на физич. му тѣло. Сжщата, подвързана	30 40
Възпитанието на детето споредъ Розенкройцеритѣ отъ Максъ Хайндель, книга нужна за всѣки родителъ и възпитателъ	10
Езотерическо християнство , (Малкитѣ мистерии) — или скритата страна на християнството, отъ Анна Безантъ	45
Хирология (Хиромантия) — съ 51 фигури, отъ В. А. Вреде. Ржководство за узнаване на човѣшкия характеръ, способности и сждба по линиитѣ и формата на ржката	40
Четене характера , темперамента и болестнитѣ предразположения по лицето (съ 34 фигури), отъ Д-ръ Гастонъ Дюрвилъ и Д-ръ Анри Дюрвилъ	55
Астрология , отъ Сефариалъ, наука за узнаване човѣшкитѣ способности, наклонности и сждба по положението на планетитѣ въ момента на раждането.	40
Фитотерапия , (лѣкуване съ тревн), отъ Карлъ Кантъ, способъ за лѣкуване на болеститѣ съ безвредни растения по основ. закони на природния методъ,	60
Лѣкуване съ тревн , съставилъ Хр. Досевъ.	12
Да ядемъ ли месо , отъ Д-ръ Келогъ	30
Пионери на вегетарианството или етика на храната, отъ Христо Досевъ.	15
Българска вегетарианска кухня , ржководство за готвене безмесна храна, отъ Р. М. Стефанова и Илия Стефановъ. Съдържа 238 рецепти за вегет. ястия.	15

Книгитѣ се доставятъ въ предплата съ наши пощенски разноски, и съ наложенъ платежъ — съ разноски за смѣтка на купувача.

Искайте безплатния ни каталогъ